

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labindalawa

Ang Pagbubunyag ng Symbolismong Propetiko ni Ismael: Mula sa Mamamana hanggang sa Tagapagtatak ng 144,000

Jeff Pippenger
2024-03-02

At kasama ng bata ang Diyos; at siya'y lumaki, at tumahan sa ilang, at naging mamamana.
Genesis 21:20.

Si Ishmael ay naging isang mamamana, na isang sagisag ng pakikidigma, at isang sagisag ng paghatol na ipinapatupad laban sa Roma.

Ang tinig ng mga tumatakas at nakaliligtas mula sa lupain ng Babilonia, upang ipahayag sa Sion ang paghihiganti ng Panginoon nating Diyos, ang paghihiganti para sa kaniyang templo. Tipunin ninyo ang mga mamamana laban sa Babilonia: kayong lahat na nagbabanat ng busog, magkampo sa palibot laban sa kaniya; isa man ay huwag ninyong hayaang makatakas: gantihan ninyo siya ayon sa kaniyang gawa; ayon sa lahat ng kaniyang ginawa, gayon ang gawin ninyo sa kaniya: sapagkat siya'y nagmalaki laban sa Panginoon, laban sa Banal ng Israel. Jeremias 50:28, 29.

Gagantihan ng mga mamamana ang Babilonia ayon sa kaniyang mga gawa, at magsisimula ang pagganting iyon sa nalalapit na batas ng Linggo, kasabay ng ikalawang tinig sa Apocalipsis kabanata labing-walo, kung kailan magsisimula ang sunud-sunod na pagpapatupad ng hatol sa Babilonia.

At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit na nagsasabi: Lumabas kayo mula sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan. Gantihan ninyo siya gaya rin ng ginanti niya sa inyo, at ibigay ninyo sa kaniya ang dobleng-doble ayon sa kaniyang mga gawa; sa kopa na kaniyang pinuno'y punuin ninyo para sa kaniya nang doble. Kung gaano niya pinaluwalhati ang kaniyang sarili at namuhay sa kalayawan, gayon din ang ipagkaloob ninyong pahirap at dalamhati sa kaniya; sapagkat sinasabi niya sa kaniyang puso, Ako'y nakaluklok na reyna, at hindi ako balo, at hindi makakakita ng dalamhati. Pahayag 18:4-7.

Si Ismael at ang kaniyang ina na si Hagar ay napigilan sa pagmana ng karapatan ng panganay, at pinalayas. Kaya, ang panibugho ay naging propetikong motibasyon ng Islam, at ang pakikidigma ang kanilang propetikong gampanin. Ang unang pagbanggit ay may kasamang pagpigil na ipinataw ni Sara kina Ismael at sa kaniyang ina na si Hagar, at ang kanilang "pagpigil" ay naging pangunahing propetikong katangian ng Islam sa buong Salita ng Diyos at sa kasaysayan. Ang mga inapo ni Ismael ay magiging mga taong mailap, na ang kamay ay laban sa bawat tao, at ang kanilang pagiging mailap ay kinakatawan ng ligaw na asnong Arabe, na kabilang sa pamilya ng

kabayo. Kaya, ang pakikidigmang Islamiko ng unang at ikalawang kapighatian ay kinakatawan bilang mga mandirigmang nakasakay sa mga galit na kabayo.

Ang Islam ang mensahe ng huling ulan, at nararapat lamang na ang tatlong “Woe” ay kumakatawan sa tatlong tiyak na linyang propetiko, sapagkat ang pamamaraan ng huling ulan ay “linya sa ibabaw ng linya.” Kapag pinagsama ang mga katangiang propetiko ng unang dalawang linya, itinatag nila ang linya ng ikatlong “woe.” Ang tatlong linyang propetiko ay naglalarawan sa panahon ng pagseselyo ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang tatlong linyang iyon ay kumakatawan sa panahon ng pagbubuhos ng huling ulan, sapagkat nagsimulang pumatak ang huling ulan nang dumating ang Ikatlong “Woe” noong Setyembre 11, 2001.

Ang huling ulan ay ibubuhos sa bayan ng Diyos. Isang makapangyarihang anghel ay bababa mula sa langit, at ang buong daigdig ay liliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. Review and Herald, Abril 21, 1891.

Ang kapanahunan ng pagtatatak ay kinatawan din ng kapanahunang nagsimula noong ika-11 ng Agosto, 1840 at nagwakas sa pagdating ng ikatlong anghel noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang panahong iyon ay inilarawan din sa ikalawang kabanata ng Habakuk. Tinupad ng kasaysayan ng mga Millerita ang ikalawang kabanata ng Habakuk, at sa gayon, nagsimula ito nang manaog ang anghel noong ika-11 ng Agosto, 1840, at nagwakas nang dumating ang ikatlong anghel noong ika-22 ng Oktubre, 1844.

Isinasaad sa kabanata dalawa ng Habakuk na sa katapusan ng pangitain, ang pangitain ay “magsasalita.” Sa Apocalipsis kabanata sampu, talatang tatlo, ang anghel ay sumigaw (nagsalita) nang malakas, at noong Oktubre 22, 1844, ang mismong anghel ay nanumpa (nagsalita) na “hindi na magkakaroon pa ng panahon.” Ang bantay ni Habakuk sa kabanata dalawa, talatang isa, ay itinatakda sa petsang Agosto 11, 1840, sapagkat noon itinaas ng mga bantay ang kanilang mga tinig.

Sa rebelyon noong 1888, na kinilala ni Sister White bilang kumakatawan sa anghel ng Apocalipsis labing-walo na magliliwanag sa lupa sa pamamagitan ng Kanyang kaluwalhatian, itinaas ng mga bantay (Jones at Waggoner) ang kanilang "mga tinig" na gaya ng pakakak, upang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang, sapagkat ang kanilang mensahe ay ang mensahe sa Laodicea. Noong Setyembre 11, 2001, na tinipuhan ng kasaysayan ng 1888, dinala ng Panginoon ang Kanyang bayan sa mga huling araw pabalik sa mga dating landas ni Jeremias, kung saan ang mga bantay ay hindi pinakinggan. Ang pagbaba ng anghel ay nagsasaad ng propetikong pagdating ng mga bantay.

Ang "tinig" na dumating noong Agosto 11, 1840 ay ipinahayag sa pamamagitan ng mga bantay, at sinabi kay Jeremias na kung siya’y manunumbalik sa kaniyang pananampalataya at pagtitiwala sa Diyos matapos ang kaniyang pagkabigo, siya’y magiging bibig ng Diyos. Nang ang pangitain na nag-antala ay dumating sa wakas noong Oktubre 22, 1844, ito’y “nagsalita.” Ang panahon ng Habakuk kabanata dalawa, na natupad sa kasaysayan ng mga Millerite, ay naglalarawan sa panahon ng pagtatatak ng isandaang apatnapu’t apat na libo.

Napakahalaga na kilalanin na ang panahon mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844 ay naglalarawan ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na siyang panahong ibinubuhos ang huling ulan. Mahalaga na matukoy ang mensahe ng huling ulan sa pamamagitan ng metodolohiyang "line upon line." Ang natatanging panahon ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo ay paulit-ulit na kinakatawan sa mga linya ng propesiya, at gayon din sa Habakuk 2, na tuwirang kinikilala ni Sister White bilang natupad sa kasaysayang Millerita. Paulit-ulit din niyang itinuturo na ang kasaysayang Millerita ay nauulit sa kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Nakasalikop sa mga propesiyang inakala nilang tumutukoy sa panahon ng Ikalawang Pagparito ang mga tagubilang sadyang inangkop sa kanilang kalagayan ng kawalang-katiyakan at pagkabalisa sa paghihintay, at hinihimok sila na maghintay nang may pagtitiyaga sa pananampalataya na ang ngayo'y madilim sa kanilang pagkaunawa ay sa takdang panahon ay mahahayag nang malinaw.

Ang isa sa mga hulang ito ay yaong nasa Habakkuk 2:1-4: "Ako'y tatayo sa aking bantayan, at ilalagay ko ang aking sarili sa moog, at magbabantay upang makita ko kung ano ang sasabihin Niya sa akin, at kung ano ang aking isasagot kapag ako'y sinaway. At sinagot ako ng Panginoon, at sinabi, Isulat mo ang pangitain, at gawin mong malinaw sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito. Sapagkat ang pangitain ay para pa sa takdang panahon, ngunit sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling; bagaman magluluwat, hintayin mo ito; sapagkat tunay na darating ito, hindi magluluwat. Masdan, ang kaluluwa niyang nagmamataas ay hindi matuwid sa loob niya; ngunit ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya."

Noong 1842 pa lamang, ang tagubilin sa hulang ito—"isulat mo ang pangitain, at gawin itong maliwanag sa mga tapyas, upang tumakbo ang bumabasa nito"—ay nag-udyok kay Charles Fitch na ihanda ang isang tsart na propetiko upang ilarawan ang mga pangitain ni Daniel at ng Apocalipsis. Itinuring ang paglathala ng tsart na ito bilang katuparan ng utos na ibinigay sa pamamagitan ni Habakuk. Gayunman, walang sinuman noon ang nakapansin na sa gayunding hula ay inilalahad din ang isang tila pagkaantala sa katuparan ng pangitain—isang panahon ng pag-antala. Pagkaraan ng pagkabigo, ang talatang ito ng Kasulatan ay naging napakahalaga: "Sapagkat ang pangitain ay ukol pa sa takdang panahon, ngunit sa wakas ay magsasalita ito at hindi magsisinungaling; bagaman mag-antala, hintayin mo ito; sapagkat tunay na darating ito, hindi magpapaliban. ... Ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya."

Isang bahagi ng hula ni Ezekiel ay naging pinagmumulan din ng lakas at kaaliwan sa mga mananampalataya: "Dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, ano yaong kasabihang mayroon kayo sa lupain ng Israel, na nagsasabi, Humahaba ang mga araw, at bawat pangitain ay nabibigo? Kaya't sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos. . . . Malapit na ang mga araw, at ang katuparan ng bawat pangitain. . . . Ako'y magsasalita, at ang salitang aking sasalitain ay mangyayari; hindi na ito patatagalin." "Sinasabi ng sambahayan ng Israel, Ang pangitaing kaniyang nakikita ay ukol pa sa maraming araw na darating, at siya'y naghuhula tungkol sa mga panahong malayo pa. Kaya't sabihin mo sa

kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos; Wala ni isa sa Aking mga salita ang patatagalin pa, kundi ang salitang aking sinalita ay matutupad.” Ezekiel 12:21-25, 27, 28. The Great Controversy, 391-393.

Hindi lamang nakita ng mga Milerita na tinutupad nila ang talinghaga ng sampung dalaga at ang ikalawang kabanata ng Habakuk, kundi pinatnubayan din silang makita na ang kasaysayan kung saan nila tinutupad ang mga propesiyang ito ay siya ring pagtukoy ni Ezekiel sa mismong kasaysayang iyon, kung saan “ang katuparan ng bawat pangitain” ay dapat matupad. Ang yugtong pangkasaysayan na kumakatawan sa paglalagay ng tatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo ang siyang yugto kung saan nagaganap ang katuparan ng bawat pangitain!

Ang mga linyang kumakatawan sa panahon ng huling ulan at ng pagsaselyo sa isang daan at apatnapu’t apat na libo ay pinagsama upang patunayan na ang kasaysayang propetiko ay sa tuwina’y nagtataglay ng lagda ng Alpha at Omega.

Ang kasaysayan ng kilusang Millerita ay nagsisimula sa tinig ng anghel sa Apocalipsis kabanata sampu at nagtatapos sa gayunding tinig. Ang ika-11 ng Setyembre, 2001 ay nagsisimula sa unang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo at nagtatapos sa ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo. Ang Habakuk kabanata dalawa ay nagsisimula sa tinig ng mga bantay at nagtatapos sa tinig ng bantay ni Jeremias. Ang unang sa aba ay nagsisimula kay Mohammed at nagtatapos kay Mohammed II. Ang ikalawang sa aba ay nagsisimula sa pagpapakawala ng apat na anghel ng Islam at nagtatapos sa pagpigil sa Islam.

Ang metodolohiyang bumubuo sa huling ulan ay ang metodolohiyang “linya sa ibabaw ng linya” ni Isaias, at ang mga linyang pinagsasama-sama upang matukoy at maitatag ang mensahe ng huling ulan ay palaging nagtataglay ng lagda ng Alpha and Omega. Ang unang kapighatian ng Apocalipsis kabanata siyam ay nagsisimula kay Mohammed at nagwawakas kay Mohammed II. Ang panahong ito ay nahahati sa dalawang uri ng pakikidigma, ang una ay mga hindi organisadong paglusob laban sa Roma na nagsimula nang puspusan kay Abubakar, at pagkatapos ay isang panahon na isandaan at limampung taon kung kailan naisakatuparan ang unang organisadong pakikidigma ng Islam.

Ang isang daan at limampung taon ay kinakatawan ng propesiyang may takdang panahong “limang buwan”. Ang ikalawang “sa aba” ay taglay din ang isang propesiyang may takdang panahong tatlong daan at siyamnapu’t isang taon at labinlimang araw. Kaya, yamang ang balangkas na propetiko ng unang at ikalawang “sa aba” ay ipinagkakabit ang wakas sa pasimula, naglalaman ito ng isang paghahati sa pagitan ng pagpapatatakan at ng isang tiyak na yugto ng panahon. Ang proseso ng pagpapatatakan ay kinakatawan sa pasimula ng kasaysayan ng unang “sa aba”, at ito ay kinakatawan sa pagwawakas ng ikalawang “sa aba”.

Kasunod ng paglalagay ng tatak na binanggit sa talatang apat, sa unang kaabahan, ay ang "limang buwan" (isandaan at limampung taon). Ang limang buwan ay tinukoy nang makalawa, minsan sa talatang lima at muli sa talatang sampu. Ang nauuna sa proseso ng pagpapatatak mula ika-11 ng Agosto 1840 hanggang ika-22 ng Oktubre 1844 sa ikalawang kaabahan ay ang propesiya ng "oras, araw, buwan, at taon" (tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw), sa talatang

labinlima. Sa iisang tuloy-tuloy na pagkakasunud-sunod, ang ikalima at ikaanim na pakakak ay nagsisimula at nagwawakas sa isang paglalarawan ng proseso ng pagpapatatak.

Bilang dalawang linya, kapag inilapat na “linya sa ibabaw ng linya,” tinutukoy nila ang isang pasimula at katapusan na minarkahan nina Mohammed I at Mohammed II. “Linya sa ibabaw ng linya,” kinikilala nila ang dalawang magkahiwalay na kapanahunan sa bawat linya, na nalilikha sapagkat ang bawat linya ay nagtataglay ng isang propesiya ng panahon. Sa kasaysayan ng unang “woe,” ang Islam ay nakatakdang “manakit” sa Roma, at sa ikalawang “woe,” ito ay “papatay” sa Roma. Ang unang “woe” ay isang pakikidigma ng mga sibat, mga tabak, at mga palaso, at sa ikalawang “woe” ay ipinasok ang paggamit ng pulbura sa sandatahan.

TALATA 10. At sila’y may mga buntot na gaya ng sa mga alakdan, at may mga tibo sa kanilang mga buntot: at ang kanilang kapangyarihan ay upang makapinsala sa mga tao sa loob ng limang buwan. 11. At sila’y may isang hari na namamahala sa kanila, na siyang anghel ng kalaliman, na ang kaniyang pangalan sa wikang Hebreo ay Abaddon, datapuwa’t sa wikang Griyego ang kaniyang pangalan ay Apollyon.

Hanggang dito, binigyan tayo ni Keith ng mga paglalarawan hinggil sa paghihip ng unang limang trumpeta. Ngunit ngayo’y marapat na tayong magpaalam sa kaniya at magpatuloy sa paglalapat ng bagong aspekto ng propesiyang ipinakilala rito; yaon ay ang mga panahong propetiko.

Ang Kanilang Kapangyarihan ay ang Saktan ang mga Tao sa loob ng Limang Buwan.-1. Bumabangon ang tanong, Aling mga tao ang kanilang sasaktan sa loob ng limang buwan?—Walang alinlangan, sila rin ang mga papatayin nila pagkaraan (tingnan ang talata 15); “Ang ikatlong bahagi ng mga tao,” o ang ikatlong bahagi ng Imperyong Romano—ang Griyegong bahagi nito.

2. Kailan nila sisimulan ang kanilang gawain ng pagpapahirap? Ang ika-11 talata ang sumasagot sa tanong.

(1) 'May isang hari silang namumuno sa kanila.' Mula sa pagkamatay ni Mohammed hanggang malapit sa katapusan ng ikalabintatlong siglo, ang mga Mohammedano ay nahati sa iba’t ibang pangkatin sa ilalim ng ilang pinuno, na walang pangkalahatang pamahalaang sibil na sumasaklaw sa kanilang lahat. Malapit sa katapusan ng ikalabintatlong siglo, itinatag ni Othman ang isang pamahalaan na mula noon ay nakilala bilang pamahalaang Ottoman, o imperyo, na lumago hanggang sa sumaklaw sa lahat ng mga pangunahing lipi ng mga Mohammedano, na nagbuklod sa kanila sa iisang dakilang monarkiya.

(2) Ang pagkatao ng hari. 'Na siyang anghel ng hukay na walang ilalim.' Ang anghel ay nangangahulugang isang sugo, isang ministro, mabuti man o masama, at hindi sa lahat ng pagkakataon ay isang espirituwal na nilalang. 'Ang anghel ng hukay na walang ilalim,' o ang punong ministro ng relihiyong nagmula roon nang ito’y nabuksan. Ang relihiyong iyon ay Mohammedanismo, at ang sultan ang punong ministro nito. 'Ang Sultan, o grand Seigneur, gaya ng walang pagtatanging tawag sa kaniya, ay siya ring Kataas-taasang Kalipa, o punong saserdote, na sa kaniyang pagkatao ay pinag-iisa ang pinakamataas na espirituwal na

karangalan at ang kataas-taasang kapangyarihang sekular.'-World As It Is, p.361.

(3) Ang kaniyang pangalan. Sa Hebreo, “Abaddon,” ang tagapuksa; sa Griyego, “Apollyon,” isang lumilipol, o pumupuksa. Yamang may dalawang magkaibang pangalan sa dalawang wika, malinaw na ang katangian, sa halip na ang pangalan ng kapangyarihan, ang nilalayong katawanin. Kung gayon, ayon sa pagpapahayag sa dalawang wika, siya ay isang tagapuksa. Gayon ang naging katangian ng pamahalaang Otomano sa lahat ng panahon.

Subalit kailan isinagawa ni Othman ang una niyang pagsalakay sa imperyong Griyego?—Ayon kay Gibbon, *Decline and Fall*, atbp., 'Unang pumasok si Othman sa teritoryo ng Nicomedia noong ika-27 ng Hulyo, 1299.'

Ang mga kalkulasyon ng ilang manunulat ay nakasalig sa palagay na ang panahon ay dapat magsimula sa pagkakatatag ng Imperyong Otomano; ngunit maliwanag na ito’y isang kamalian; sapagkat hindi lamang sila magkakaroon ng isang hari na mamumuno sa kanila, kundi magpapahirap sila sa mga tao sa loob ng limang buwan. Ngunit ang panahon ng pagpapahirap ay hindi maaaring magsimula bago ang unang pagsalakay ng mga nagpapahirap, na, gaya ng nabanggit sa itaas, ay noong Hulyo 27, 1299.

Ang kalkulasyong kasunod, na nakasalig sa panimulang puntong ito, ay ginawa at inilathala sa isang akdang pinamagatang *Christ's Second Coming, etc.*, ni J. Litch, noong 1838.

"At ang kapangyarihan nila ay magdulot ng pinsala sa mga tao sa loob ng limang buwan.' Hanggang doon umabot ang kanilang atas: pahirapan sa pamamagitan ng palagiang pananalasa, ngunit hindi upang lipulin sila sa larangang pampulitika. 'Limang buwan,' na may tatlung araw ang bawat buwan, ay katumbas ng isandaan at limampung araw; at yamang ang mga araw na ito'y sagisag, nagsasaad ang mga ito ng isandaan at limampung taon. Mula noong Hulyo 27, 1299, umaabot ang isandaan at limampung taon hanggang 1449. Sa buong panahong iyon, ang mga Turko ay nasangkot sa halos walang patid na pakikidigma laban sa Imperyong Griyego, ngunit hindi pa rin nila ito nalupig. Sinakop nila at pinanatiling nasa kanilang kamay ang ilang lalawigan ng mga Griyego, ngunit napanatili pa rin ang kalayaang Griyego sa Constantinople. Ngunit noong 1449, na siyang katapusan ng isandaan at limampung taon, dumating ang isang pagbabago, na ang kasaysayan nito ay matatagpuan sa ilalim ng kasunod na trumpeta." Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505-507.

Si Uriah Smith ay sumisipi sa pagkakalkula ni Josiah Litch ng isandaan at limampung taon, na, sa pagwawakas nito, ay kumakatawan sa panimulang punto ng hula na tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw sa susunod na Trumpeta. Sa kanyang pagkomento sa prediksyon ni Litch hinggil sa dalawang magkaugnay na hula ng panahon, itinala ni Sister White:

"Noong taong 1840, isang panibagong kahanga-hangang katuparan ng propesiya ang nagpukaw ng malawak na interes. Dalawang taon bago nito, si Josiah Litch, isa sa mga pangunahing ministro na nangangaral ng Ikalawang Pagparito, ay naglathala ng isang pagpapaliwanag ng Apocalipsis 9, na naghayag ng hula tungkol sa pagbagsak ng Imperyong Otomano. Ayon sa kaniyang mga pagkalkula, ang kapangyarihang ito ay ibabagsak . . . sa ika-11 ng Agosto, 1840, kung kailan inaasahang mabubuwag ang kapangyarihang Otomano sa Constantinople. At ito, sa aking paniniwala, ay mapatutunayang gayon nga ang mangyayari."

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang Dakilang Tunggalian, 334, 335.

Ang unang at ikalawang sa aba ay pinagdurugtong ng dalawang magkakaugnay na propesiya ng panahon. Ang unang sa aba ay nagsisimula sa isang paglalarawan ng pagtatatak, at ang ikalawang sa aba ay nagwawakas sa kasaysayan mula Agosto 11, 1840 hanggang sa pag-ihip ng ikapitong trumpeta noong Oktubre 22, 1844, na isa ring paglalarawan ng pagtatatak. Ang pasimula at ang wakas ay may lagda ng Alpha at Omega, sapagkat, gaya ng kasaysayan kung saan ipinagtibay ni Cristo ang tipan sa loob ng isang linggo, ang panahong ito ay hinati sa dalawang bahagi. Ang unang yugto ay nagsisimula sa unang Mohammed, at nagwawakas sa ikalawang Mohammed. Ang ikalawang yugto ay nagsisimula sa "isang tinig mula sa apat na sungay ng gintong dambana na nasa harapan ng Diyos," at nagwawakas sa "tinig" ni Cristo, na nanunumpa, "sa pamamagitan niya na nabubuhay magpakailanman, na lumikha ng langit, at ang mga bagay na naroroon, at ng lupa, at ang mga bagay na naroroon, at ng dagat, at ang mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon."

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

"Anumang katanungan na maaaring pukawin ni Satanas sa isip upang lumikha ng pagdududa hinggil sa dakilang kasaysayan ng mga nakaraang paglalakbay ng bayan ng Diyos ay magbibigay-lugod sa kanyang satanikong kamahalan at isang pagkakasala laban sa Diyos. Ang pabalita ng nalalapit na pagparito ng Panginoon na may kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian sa ating sanlibutan ay katotohanan, at noong 1840 maraming tinig ang bumangon upang ipahayag ito." Manuscript Releases, tomo 9, 134.